

има да буха и да избуха,
като начене от мене първий...
"Няма надежда, няма спасение"
Ще вървя ази, ще си отмина!

ДОНКА И ТАНА

//Вгледват се в Славя, на първата на лицето се
вижда изобразена дълбока жалост и безпокой-
ство, а на втората скръб и горест/.

СЛАВИ /Продължава/

Крушюмът пустий как мя не случи
да ме удари право в сърцето,
и там да паднях в бойното поле,
а не да бягам, - без крак да бягам,

Та да се крия из храсталакът
и като заец тук да се стряскам..

/смълчава се за малко/

Ах, че какви са мъки, болезни!

Иде ми, Боже, иде ми, Донке,

Сам да замахна да се премахна.

ДОНКА

Я виж веднъжки какъв ум мъжки,
какво юначество, сам да с убива!

Че този път е път на жените,
да се убиват сами, когато
друго не могат нищо да сторят,
нето да бягат, ни да се борят.

СЛАВИ

В туй състояние какво съм друго?

И от жена съм много по-долен.

ДОНКА

Кораж, мой милий, и гледай само